

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година II.

Януарий, 1927.

Книга 4.

Никифоръ П. Филиповъ.

Само две ржце.

Разказъ.

(Продължение отъ кн. 3).

* * *

Внезапно кучетата въ двора силно залаяха и яростно се нахвърляха възъ нѣкого.

— Леле, Доцке! Да търчимъ скоро, изядоха нѣкого! — извика Златка и спуснаха се изъ пжте-ната задъ камъка къмъ кжщата. Когато минаха презъ вратница-та и навлѣзоха въ двора, нозетѣ на Доцка се прекосиха отъ изне-нада и едва що не падна.

— Ете турчинъ, ете беля, — про-шепна си Златка, щомъ видѣ при-камбара трима войници и съ тѣхъ обшинскиятъ съветникъ Геле Ту-рано. Отъ кжщата бѣха наизлѣзли трима етърва и дветѣ дъщери, надигнали коя каквото ѝ попад-нало на ржка и отбиваха кучетата. Въ скоро време ги разгониха. Ед-ното стигнаха далечъ, къмъ ко-шаритѣ и го затвориха тамъ, а другото хванаха въ гумното и го

вързаха за стожера на бърза ржка.

Златка сложи детето на земята и му каза да си върви въ кжщи и, като пристжпиха съ етървата къмъ дошлитѣ, приветливо се рж-куваха съ всички.

— Жива е майка ви, — заговори съ усмивка на лице Златка. — Софрата е сложена. Па заповѣ-дайте и вие вкжщи да хапнемъ, какво Господъ далъ. Вкжщи ще ни кажете, защо сте милували да ни дойдете.

Сухо и въздържано отговориха на приветствията и поканата вой-ниците, като насѣдаха по трупи-тѣ на отсѣчения сухъ орѣхъ. Стар-шиятъ, 29—30 годишенъ мжжъ, съ мурго изгорѣло отъ слънцето и вѣтъра лице, съ потънали въ прахъ и потъ уши, лице и шия, извади табакерката и почна да си вие цигара.

Въ това време, наоколо задъ